

On vuosi 2025. Asun samassa kodissa kuin ennen poikkeustilaa. Mikään ympäristössä ei ole muuttunut. Puut kasvavat, nurmikko vihertää, linnut laulavat. On myöhäiskevät. On rauhallista kuten aina. Maailman uutiset huolestuttavat. Erityisesti väkirikkaissa ja vähemmän kehittyneissä maissa ihmisillä on hätä. On tauteja, köyhyyttä, työttömyyttä. Monella rikkaammalla maalla ei ole haluja auttaa. Tällaisia ajatuksia esiintyy myös suomalaisilla. Suomessa kaikki on jotakuinkin hyvin. Iäkkäämmät henkilöt ja nuoret, he jotka poikkeustilan vallitessa joutuivat kokemaan suurimmat muutokset arjessaan, kertovat edelleen kokevansa yksinäisyyttä ja eristyksissä oloa. Itse tauti saatiin hillittyä Suomessa, mutta henkiset jäljet näkyvät. Pienyrittäjien heikko taloudellinen tila lisää heidän henkistä ahdistusta. Mitä me opimme poikkeustilasta? Opimme laittamaan ruokaa, syömään yhdessä kotona, kuuntelemaan toisia. Opimme, että toiset ihmiset ovat valtavan tärkeitä. Opimme arvostamaan harrastuspiirejä, koulua ja opetusta, kulttuuria ja taidetta. Toivottavasti nämä eivät pikkuhiljaa unohdu. Oma elämäni eläkeläisenä jatkuu rauhallisesti eteenpäin. Omassa arjessa poikkeustila ei juuri näkynyt, koska olin jo silloin eläkkeellä ja asun kaukana asutuskeskuksista. Onneksi Suomessa toimittiin rohkeasti, ja tauti saatiin hillittyä jo vuoden 2020 aikana. Monia rajoituksia tarvittiin, jotkut kokivat ne liiankin ankariksi, mutta se kannatti. Luonto on arvaamaton. Me emme ole sen herroja. Kunnioita ja arvosta ympäristöäsi! (kirjoitus paikallislehdessä)